

tage, at den svenske Regjering ikke længe vil lade vente paa sit Svar; men de Forskjelligheder, der ere tilstede mellem den svenske og den danske Lovgivning paa dette Omraade, gjøre det begribeligt, at Sagen tages for til noget nærmere Overveielse, inden man skrider til Gjennemførelsen af saadanne Foranstaltninger ved en Anordning. — Med Hensyn til den sidste Del af den ærede Forespørgers Interpellation, da har jeg allerede bemærket, at Konsistorium har udtalt sig gunstig for en Revision og Kodifikation af den danske Eftertrykslovgivning, og Kollegiet har i saa Henseende gjort opmærksom paa, at det, der i særdeleshed maatte ønskes opnaaet i Forholdet mellem de 3 Riger, var en vidtgaaende Retsbeskyttelse for den literære Eiendomsret, og navnlig en videregaaende Beskyttelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Oversættelser end den, som indeholdes i Loven af 23de Februar 1866 §§ 7—9, og at det derfor særlig maatte anses for ønskeligt, at en ny Lovbestemmelse i saa Henseende maatte fremkomme, hvori man anerkjendte det som et Grundlag paa dette Gebet, at Svensk, Norsk og Dansk betragtes som Mundarter af det samme Sprog, at der dernæst ved samme Leilighed bør tilveiebringes en enkelt udtømmende Lov, der kan afløse alt det nu Bestaaende og raabe Bod paa de ved samme hæftende Mangler. Derefter har Indenrigsministeriet truffet Foranstaltninger til, at der kan blive lagt Haand paa en Revision og Kodifikation af den bestaaende danske Eftertrykslovgivning i den Retning, som er antydet i de Bemærkninger, som jeg her har tilladt mig at fremsjøre.

Bøjer: Jeg skal takke den ærede Indenrigsminister for det Svar, han har givet paa min Forespørgsel. Jeg har derved navnlig faaet at vide, at det nu er den svenske Regjering, som det tilkommer at svare, idet den nemlig ikke har svaret paa den sist herfra afgaaede Skrivelse. — Det er fremdeles min Overbevisning, at det er ønskeligt, at den kongelige Anordning bliver udfærdiget saa snart som muligt, og jeg tror heller ikke, at det er den høitærede Ministers Mening, at den behøver at vente paa, at der er sket en saadan Kodifikation og Revision af den danske Eftertrykslovgivning, som vistnok iøvrigt maa anses for meget ønskeligt. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa et og andet mindre Punkt i den høitærede Indenrigsministers Foredrag, som jeg ellers muligen kunde ønske at berøre, idet jeg haaber, at der vil blive givet mig Leilighed dertil, naar første Behandling foregaar af det Lovforslag, som jeg har havt den Ære at indbringe idag.

Bille: Det er vistnok noget ualmindeligt, at der samtidig stilles en Forespørgsel og indbringes et Lovforslag om eet og samme Thema, og jeg tror, at min ærede Nabo vilde have kun-

net lade sig nøie med en af Delene. Ligeledes tror jeg, at hvor villig man end maa erkjende den Omhu og Flid, hvormed han har samlet Alt, hvad der tidligere er passeret i Sagen, og søgt at give et Referat deraf til Brug ved en senere Behandling af den — hvormeget man end maa erkjende dette, kan det dog paa den anden Side befrygtes, at en saa særdeles omhyggelig Forbyden i Fortidens Begivenheder noget kunde svække den Interesse og Vist, hvormed Rigsdagens øvrige Medlemmer kunde optage denne Sag. Den kunde let vække den Forestilling, at man ikke skulde kunne fremdrage dette Thema eller selv tage Del deri, uden at tilegne sig hele den betydelige Bage, som min ærede Nabo har bragt i Erindring. Det forholder sig imidlertid ikke saaledes. Hvor nyttigt det end er at kjende, hvad der tidligere er passeret, saa er det, der for Diebliffet kan siges at være Spørgsmaalet paa dette Omraade, i og for sig saa simpelt og let, at det er muligt for Enhver uden Banstielighed at danne sig en Forestilling derom, og jeg vil derfor for mit Vedkommende, skjøndt jeg takker den ærede Forespørgger, advare imod den Tro, at Sagen er saa omstændelig eller indviklet, som hans Foredrag mulig kunde give Anledning til at antage. Det Svar, som er givet paa Forespørgselen af den høitærede Indenrigsminister, er jo ganske vist, som ogsaa min ærede Nabo har erkjendt, et velvilligt og fordelagtigt Svar. Det vidner om, at vor egen Regjering har sin Opmærksomhed henvendt paa Sagen, at der føres Forhandlinger med Naborigerne, og at det i alt Fald paa det allerfæreste Trin ikke er os, som har ladet vente paa Svar, men at Loven nu er til svensk Side at yttre sig. Ikke desto mindre maa jeg dog sige, at jeg med den ærede Forespørgger deler den Opfattelse, at det vilde være en høist uheldig Løsning, selv som en midlertidig Løsning betragtet, hvis man skulde komme til herhjemme at udstede den Anordning, om hvilken Forespørgselsens første Del taler. Jeg anser, ligesom den ærede Forespørgger, en saadan Anordning for i Birkeligheden at ville være snarere et Ailbagefærdigt end et Fremfærdigt, og jeg kan ikke Andet end udtale Dvsket om, at man, selv hvor der kun er Tale om en rent periodisk, en rent foreløbig Foranstaltning, vilde kunne bekvemme sig til det Skridt, som den ærede Forespørgger har udtrykt i den første Paragraf i det af ham indbragte Lovforslag, ved freidigt og uforbeholdent at gaa ind paa den i Norge og Sverrig erklærede Grundsætning, at Svensk, Dansk og Norsk kun ere tre Mundarter af det samme Sprog, og at der uden Wilkaar og andre Betingelser end blot Sjensidighed skal stikres fuld literær Eiendomsret i alle tre nordiske Riger. Nu at ville virkeliggjøre de Betingelser, som stilledes i Loven af 29de December 1857, altsaa kræve, at en Forsatter skal forud paa sit Skrift have tilkendegivet sin Hensigt om at lade det oversætte, at